wähhendada; sellepärrast wöidis Samuel sallaja Tawetit kunningaks. Pidi siis Saul nüüd ilma Samueli nõuta läbbi aiama, mis omma kurwastusse päiwil kül hea melega olleks sowinud ja wõtnud. Sest olli temma peale kurwastusse ja ahhastusse waim tulnud, mis agga Tawet omma kandle mängimisega üksnes jõudis kergitada. Se haigusse kord teggi tedda arraks, uskmataks, issimelisseks ja ebbaussolisseks. Parremail päiwil olli ta keik kunsimehhed ja targad rigist wäljaaianud; nüüd otsis temma neid issi jälle üllesse. Kui Wilistite wasto jälle sõtta tulli minna, wärrises temma südda sees neid nähhes, ja otsis, — et Jehowa temmale ennam ei wastand ei unnenäggude egga prohwetide läbbi, — lausujat, kelle käest kuulda sada, kuida sõa loud peaksid minnema, sest ta olli omma lotust Jummala pealt ärraheitnud. Tedda juhhati Endori ühhe lausuja naese jure. Saul läks teiste rietega teise mehhe pähhä senna ja wannutas sedda pettist, ommale ilmast ärralahkund Samueli ettetua. Essite wabbandas se kül ennast, agga pärrast näitis, kuida ütles, Samueli temmale, kes ahhastud kunningale agga willetsust kulutas. Ilma lotusseta hakkas Saul ja temma sõawäggi taplust, mis neile önnetumaks läks. Israeli rahwast lõdi mahha, Jonatan langes omma kahhe wennaga, Sauli ennast hawati rängaste, ja et temma sõariistade kandja ei tahtnud kät temma külge panna, langes ta issi omma mõga sisse.

Kui lahkud ärra Jummalast
Siis olled petnud end,
Teed, mõtled, rägid rummalast,
Nääd kiusatuste und. —
Mull', anna Jummal sedda meelt,
Et ma ei eksi ello-teelt.
